

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **T.L.V.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem ...

zastoupena JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem
Praha, Symfonická 1496/9,

proti

žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85934-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85934-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 17. 3. 2017 č. j. OAM-2779-16/ZR-2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 87l odst. 1 písm. a) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí tak, že žalobkyni byla udělena k vycestování z území lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí a v ostatním bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně vznáší následující námitky.
3. Prvoinstanční orgán zahájil správní řízení se žalobkyní, a to oznámením o zahájení správního řízení ze dne 12. 12. 2016, doručeným žalobkyni (dle žalovaného) dne 27. 12. 2016, přičemž věc vymezil zcela nedostatečně a neúplně, když uvedl, že zahajuje podle ustanovení § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád, správní řízení s účastníkem řízení (žalobkyni označil), ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že držitel tohoto povolení závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čehož se dopustil svým protiprávním jednáním a pravomocným odsouzením.
4. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně dále v tom, že a) správní orgán nevyslechl žalobkyni jako účastníka řízení a tím nedostatečně zjistil skutkový stav - zejména nezjistil dostatečným způsobem, jak probíhá její osobní, rodinný a pracovní život, žalobkyni nebyla dána možnost vyjádřit se do protokolu; žalobkyně byla v legitimním očekávání, že bude správním orgánem ve věci vyslechnuta, b) správní orgán neprovedl důkazy směřující k posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky - zejména obsahem spisu vedeného na žalobkyni a jejího syna L.N., nar. ..., ani výsledkem cizinky, provedené důkazy nehodnotil odpovídajícím způsobem a nevyvodil z nich správné skutkové a právní závěry, c) správní orgán nepostupoval v souladu s § 2 a § 3 zák. č. 500/2004 Sb., v napadeném rozhodnutí jsou uváděny některé skutečnosti zkresleně, neúplně, ale i nesprávně a účelově, d) správní orgán neprovedl dostatečné důkazy k posouzení toho, do jaké míry žalobkyně ohrožuje bezpečnost státu ani k intenzitě a rozsahu trvání narušování veřejného pořádku - zejména neposoudil dostatečně dobu, po kterou žije žalobkyně řádným a spořádaným životem a zda rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebude rozhodnutím nepřiměřeným, e) žalobkyně nebyla seznámena s obsazením senátu Komise, nebylo jí oznámeno, v jakém složení Komise bude rozhodovat a bylo jí tak odepřeno právo vyjádřit se k obsazení senátu a osobám, které byly jmenovány do obsazení Komise, a tím i vyjádřit se k případné podjatosti členů Komise.
5. Shora uvedené žalobní doby žalobkyně odůvodnila následující argumentací. Rozhodnutí bylo vydáno s poukazem na § 87l odst. 1, písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že podnět byl dán doručením rozsudku Okresního soudu v Tachově sp. zn. 8 T 46/2015, jímž

byla P.T.L. odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků s odkladem na zkušební dobu 5 let za pokračující zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Prvoinstanční orgán dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 8 To 48/2016, z něhož cituje a konstatuje, že závažné narušování veřejného pořádku správní orgán spatřuje v uvedených skutcích, za které byla cizinka odsouzena. Citovaný rozsudek, který se netýkal žalobkyně (nepodávala odvolání), ale jejího bývalého druha, byl zrušen Nejvyšším soudem ČR (rozhodnutí sp. zn. 11 Tdo 1450/2016) a vrácen Krajskému soudu v Plzni k novému projednání a rozhodnutí (veřejné zasedání je nařizováno na 3. 5. 2018). Žalobkyně se domnívá, že k trestnímu rozsudku KSPL není možné přihlížet ani podpůrně. Žalobkyně nepopírá, že byla pravomocně odsouzena za trestní jednání, kterého se dopustila. Okresní soud v Tachově, který rozhodoval o vině a trestu žalobkyně dospěl, po pečlivém zvážení podílu žalobkyně na trestné činnosti, k rozhodnutí, že u žalobkyně je možné uložit trest podmíněný, který bude dostačujícím k nápravě, přičemž bylo přihlédnuto ke skutečností a okolnostem, za kterých k trestnímu jednání žalobkyně došlo, k její osobě, způsobu dosavadního života a chování i k její dosavadní bezúhonnosti. Žalobkyně chce svým dalším bezúhonným a spořádaným životem prokázat, že se skutečně jednalo o mimořádné vybočení a že během zkušební doby bude plnit veškeré podmínky pro to, aby mohlo být rozhodnuto o jejím osvědčení.

6. Žalobkyně především uvádí, že již v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu namítala, že správní orgán neprovedl všechny důkazy potřebné k posouzení daného případu. Při posuzování otázky přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky se správní orgán omezil pouze na konstatování, že to nebude zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť je rozvedená, bydlí sama, má nezletilého syna L.N., nar. ... který je s údajnou jeho tetou v Anglii. Má živnostenské oprávnění na dobu neurčitou a v současné době je zaměstnána ve firmě Salzburg Schokolade CZ s.r.o. Konstatuje, že podle zjištění správního orgánu nemá cizinka na území ČR natolik zásadní rodinné nebo soukromé vazby, aby v daném případě bylo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepřiměřené. Uvádí, že zrušení trvalého pobytu neznamena, že by si cizinka nemohla požádat o jinou formu pobytu dlouhodobého. K těmto závěrům nebyly provedeny odpovídající důkazy, ze kterých by bylo možné vyvodit jednoznačné závěry tak, jak to učinil správní orgán, ale i odvolací orgán, který na základě nedostatečně a neúplně zjištěného skutkového stavu, učinil závěr o správnosti rozhodnutí správního orgánu (Ministerstva vnitra). Žalobkyně je matkou nezl. syna L.N., nar...., kterého má svěřeného do péče dle rozsudku Okresního soudu v Tachově č. j. 13 Nc 216/2011-56 se nyní stará a má ho opět v osobní péči od 6. 3. 2017, kdy přicestoval do ČR. Strýc mu zajistil přihlášení na zdravotní pojišťovnu, do školy, oznámil změnu na Odboru azylu a migrační politiky v Plzni a zároveň mu byl vydán nový průkaz o povolení k trvalému pobytu. Tak byl vlastně OAM informován o návratu nezletilého do České republiky a do péče matky, a tato skutečnost byla správnímu orgánu známa z jeho činnosti již v době rozhodování o zrušení trvalého pobytu žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že správní orgán neprovedl odpovídající důkazy pro to, aby učinil závěry, jak vyplývají z jeho rozhodnutí, je přesvědčena o tom, že měla být jako účastník řízení vyslechnuta, a že je povinností správního orgánu účastníkovi řízení umožnit, aby se do protokolu vyjádřil. Pokud se odvolává na zjištění z Cizineckého informačního systému, pak mělo být učiněno zjištění, že na žalobkyni je pobytově závislý nezletilý syn, kterému již byl umožněn návrat ke své matce, když před vydáním rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo provedeno ohlášení této změny. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemá žádné zázemí

ve své zemi původu, syn se narodil v České republice, od března 2017 navštěvuje základní školu v Plané, přivykl zde, začlenil se do kolektivu a nebude schopen žít v naprosto odlišných podmínkách, a to i s ohledem na jeho zdravotní stav, není možné, aby nezletilý vycestoval s matkou do země původu. Je v péči lékařů a s ohledem na úroveň lékařské péče v zemi původu jeho matky by byl ohrožen na životě. Žalobkyně poukazuje na to, že žije v České republice dlouhodobě, od roku 2004 má povolen trvalý pobyt, nikdy neměla problémy s dodržováním zákonů, vždy žila řádným životem a za celou dobu se nedopustila žádného protiprávního jednání, s výjimkou shora uvedeného. Trestná činnost, které se dopustila, byla excesem, kterého dosud lituje a snaží se napravit svoji dobrou pověst, kterou měla v místě svého bydliště. Pravidelně, ve stanovených termínech navštěvuje probačního úředníka Probační a mediační služby v Tachově Od propuštění z vazby, dne 24. 11. 2015, žije řádným životem, od ledna 2016 nastoupila do pracovního poměru k firmě Salzburk Schokolade CZ s.r.o., kde pracuje jako dělnice dosud. V době rozhodování správního orgánu v I. stupni žila s přítelem, který je občanem ČR, s nímž uzavřela sňatek dne 29. 4. 2017 (nikoli 2. 5. 2017, jak se uvádí v rozhodnutí). I když žalobkyně uzavřela sňatek až poté, kdy jí bylo doručeno, k rukám její právní zástupkyně, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nejednalo se v žádném případě o krok účelový, ale sňatek byl přirozeným vyústěním vzájemného vztahu mezi partnery.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
8. Žalovaná uvádí, že žalobkyně, ačkoliv byla v oznámení o zahájení řízení poučena o možnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. a byla jí dvakrát dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a dne 25. 1. 2017 bylo žalobkyni prostřednictvím zmocněné zástupkyně umožněno nahlédnout do spisu, i přes výše uvedené před rozhodnutí ze strany Ministerstva vnitra neuvedla žádná tvrzení ve věci jejího rodinného a soukromého života a neuvedla ani návrhy na provedení důkazů. Žalobkyně před vydáním rozhodnutí žalovanou ani netvrdila, že by skutková zjištění Ministerstva vnitra ve věci jejího rodinného a soukromého života, jež byla obsažena ve správním spise, byla v rozporu se skutečností nebo neúplná, ačkoliv, jak již bylo výše uvedeno, měla dostatek prostoru se v této věci vyjádřit. Žalobkyně ani v odvolání nijak nerozporeovala skutková zjištění Ministerstva vnitra, a to, že zde pobývá její nezletilé dítě, že je žalobkyně zaměstnaná a vdaná aj. Jelikož žalobkyně ani nenavrhlá provedení výslechu, nemohla být v legitimním očekávání, že k tomuto úkonu dojde. I v případě, že by žalobkyně byla aktivní při navrhování důkazů a navrhlá provedení výslechu, nemohla by ani tak být v legitimním očekávání jeho provedení, neboť dle ustanovení § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení.
9. Žalovaná uvádí, že žalobkyně námitku týkající se zdravotního stavu jejího dítěte v odvolání nevznesla, tudíž se jí žalovaná v odvolání nezabývala. Na území České republiky pobývá rovněž otec dítěte, tudíž dítě může být v péči druhého rodiče. Pro úplnost žalovaná uvádí, že pro případy prokázání závažných zdravotních potíží dítěte žalobkyně, které by bránily žalobkyni ve vycestování z území společně s jejím dítětem, existují v

zákoně o pobytu cizinců instituty, jak tuto situaci řešit.

10. Žalovaná uvádí, že žalobkyně nepožadovala seznámení se s personálním složením senátu Komise. Jelikož žalobkyně nepožadovala informaci o personálním složení senátu Komise, žalovaná se touto věcí nezabývala. Správní řád nestanovuje žalované ve věci personálního složení senátu Komise poučovací povinnost, neboť poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze k správním úkonům správního orgánů.

IV.

Vyjádření účastníků při prvním jednání

11. Žalovaná se k jednání nedostavila, žalobkyně setrvala na svých dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě.

V.

První rozhodnutí soudu ve věci

12. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 9. 10. 2018, č. j. 57A 91/2017 – 74, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34 (dále jen „zrušující rozsudek“).

VI.

Vyjádření žalobkyně po zrušení rozhodnutí

13. Žalobkyně uvedla, že ze zrušujícího rozsudku vyplývají dva okruhy sporných otázek. První sporná otázka spočívá v tom, zda žalobkyně ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Podle názoru žalovaného orgánu tomu tak je, neboť žalobkyně byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu Tachov ze dne 24. 11. 2015 č. j. 8 T 46/2015-2104 k trestu odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání pěti let. Podle názoru žalované měl žalobkyni postihnout přísnější trest. K tomu žalobkyně uvádí, že je pravda, že k uvedenému odsouzení došlo a žalobkyně si z toho vzala poučení, aby se příště do žádného nezákonného jednání nezapletla. Žalobkyně přerušila veškeré kontakty s bývalým druhem, který ji tehdy přivedl na scestí. Žalobkyně řádně plní povinnosti, které pro ni vyplývají z dohledu Probační a mediační služby. Žalobkyně má za to, že pokud jí byla udělena zkušební lhůta, měla by dostat příležitost, aby se během zkušební doby osvědčila. (Pokud by se musela vystěhovat, tak by příležitost, kterou jí dal soud, byla správním orgánem fakticky zmařena). Jestliže žalovaná má za to, že žalobkyni měl postihnout přísnější trest, pak tento subjektivní názor žalované nic nemění na tom, že soud i státní zástupce, kteří byli ve věci činní, pokládali uložený trest za přiměřený. Žalobkyně má za to, že údajnou nadměrnou mírnost trestního postihu nelze dodatečně „kompenzovat“ dalším postihem ve správním řízení (zásada „ne bis in idem“). Žalobkyně shrnula, že pokud soud dal žalobkyni poskytnutím zkušební lhůty příležitost k nápravě, neměla by být tato příležitost zmařena povinností vystěhovat se na základě správního rozhodnutí. Žalobkyně svým chováním ve zkušební lhůtě prokazuje, že si váží příležitosti, která jí byla poskytnuta, a že její pobyt na území České republiky neohrožuje ani bezpečnost státu ani veřejný pořádek.
14. Druhá sporná otázka spočívá v dopadech rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobkyně. Žalobkyně je vdaná za manžela již dva roky a oba jsou v manželství spokojeni.

Jejich vztah je hluboce zakořeněn a žalovaná nepředkládá žádný doklad, který by to zpochybňoval. Žalobkyně spolu s manželem pečují o žalobkynina syna, který chodí do české školy a prospívá s vyznamenáním. Pro syna je čeština základní dorozumívací jazyk a je v českém prostředí plně adaptován. Pokud jde o zdravotní stav syna, je ve sledování nefrologické ordinace Dětské kliniky Fakultní nemocnice Plzeň pro diagnózu nefrotický syndrom. V lékařské zprávě ze dne 14. 2. 2018 se uvádí: „Onemocnění se opakovaně vrací při infekčních onemocněních a chlapec je opakovaně léčen kortikoidy“. V době vzplanutí choroby musí být ihned vyšetřen lékařem a léčen, ev. hospitalizován“. Žalobkyninu synovi je v plzeňské nemocnici poskytována potřebná zdravotní péče na velmi dobré úrovni. Takovou péči by v domovské zemi neměl. Manžel žalobkyně je – jak uvedeno shora – českým občanem a život ve Vietnamu by pro něj byl neúnosný kvůli jazykové bariéře, klimatickým podmínkám i vládnoucí ideologii. Žalobkyně shrnula, že vzhledem k tomu, že celá rodina je spjata s českým prostředím, mělo by rozhodnutí o zrušení pobytu žalobkyně v České republice zásadně negativní dopad na celou rodinu.

VII.

Vyjádření účastníků při druhém jednání

15. Účastníci odkázali na svá předchozí vyjádření.

VIII.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
17. S ohledem na skutečnost, že předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, byl soud na základě ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. současně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.

IX.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba není důvodná.
19. Soud úvodem předesílá, že v řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí správní orgány zkoumat dva základní okruhy otázek - jednak zda cizinec ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, dále pak přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince.
20. Pokud se jedná o první otázku, tj. narušování veřejného pořádku ze strany žalobkyně, platí, že v tomto směru nebylo třeba žalované ani prvoinstančnímu orgánu cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný

nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“]. Jako určité doplnění soud uvádí, že zcela lichá je úvaha žalobkyně obsažená v žalobě opírající se o chování žalobkyně v rámci stále probíhající zkušební doby podmíněného trestu odnětí svobody. Řádný výkon trestu a plnění povinností vyplývajících z odsuzujícího rozsudku mají význam ve vztahu k rozhodnutí trestního soudu o výkonu trestu odnětí svobody, nemohou však bez dalšího negovat či zhojit dlouhodobé protiprávní jednání žalobkyně, za které byla odsouzena - 485 případů distribuce drogy. S ohledem na značný počet útoků v žádném případě nelze mluvit o „mimořádném vybočení“ z řádného způsobu života, jímž argumentuje žalobkyně v žalobě. Naopak závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty „závažného narušování veřejného pořádku“ uvedené v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou v plném rozsahu důvodné. S ohledem na vyjádření žalobkyně po zrušení prvního rozsudku ve věci soud doplňuje, že se neztotožňuje s žalobkyninou interpretací zrušujícího rozsudku v tom směru, že by z něj měly vyplývat dva okruhy sporných otázek (narušování veřejného pořádku a přiměřenosti). Nejvyšší správní soud se ve zrušujícím rozsudku vyjádřil toliko k zjištění skutkového stavu ve vztahu k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, otázku naplnění skutkové podstaty závažného narušování veřejného pořádku s ohledem na obsah kasační stížnosti nijak neřešil, přičemž zdejší soud nemá na své argumentaci, kterou vyjevil již v původním rozsudku, co měnit.

21. Soud se dále neztotožnil s námitkou nedostatečného vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení a s námitkou neoznámení složení senátu žalované. S ohledem na značně obecnou formulaci obou žalobních námitek nezbyvá soudu než uvést, že v oznámení o zahájení řízení byl předmětem řízení vymezen zcela jasně – „*zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců*.“ Obdobný závěr platí i ve vztahu k námitce neoznámení složení senátu žalované – žalobkyně v žalobě nepředestřela skutkovou verzi reality, z níž by vyplývalo sebemenší dotčení jejích práv v důsledku takového postupu žalované. Už z tohoto důvodu nemohl soud shledat žalobní námitku důvodnou.
22. Pokud se jedná o námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, pak se Nejvyšší správní soud neztotožnil s úvahou senátu 57 obsaženou v původním rozsudku, že správními orgány nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ve vztahu k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť žalobkyni nebyla dána možnost transparentně předestřít skutkovou verzi reality stran této otázky. Nejvyšší správní soud naopak uzavřel, že žalobkyni byl poskytnut v rámci správního řízení dostatečný prostor pro uplatnění skutečností a důkazů ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud při vázanosti právě uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu má za to, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav z podkladů obsažených ve správním spise (výsledky pobytové kontroly a výpisy z evidencí) týkající se otázky posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Za této situace soud plně aprobuje závěr správních orgánů, že zrušení trvalého pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do osobního a rodinného života žalobkyně, neboť v důsledku pasivity žalobkyně nevyplývaly v průběhu správního řízení jakékoliv indicie, z nichž by vznikly pochybnosti stran této otázky. Žalobkyní uplatněná tvrzení v rámci soudního řízení (ohledně zdravotního stavu jejího syna a situace manžela žalobkyně) nemohou na právě uvedeném závěru nic změnit, když

žalobkyně tyto skutečnosti měla a mohla tvrdit v rámci správního řízení, což však neučinila.

23. Závěrem je třeba doplnit, že i přes jasné formulovaný závěr Nejvyššího správního soudu, jímž je zdejší soud v nyní projednávané věci vázán, senát 57 zdejšího soudu stále má za to, že pokud by správní orgány zahrnuly do poučení obsaženého v oznámení o zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu eventuálně formulovanou výzvu cizinci, aby pro případ neúspěchu v primárně posuzované otázce (tj. narušování veřejného pořádku) tvrdil skutečnosti a navrhoval důkazy k prokázání dopadů do jeho soukromého a rodinného života, cizinec by dostal možnost své poměry jasně a transparentně předeštit a došlo by tak i k ulehčení role samotných správních orgánů, které na jednu stranu (v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu) tvrdí, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu stran této otázky leží na cizinci, na druhou stranu samy provádějí k posouzení přiměřenosti dokazování za využití pobytových šetření či výpisů z různých evidencí. Soud má za to, že při jednoznačně formulovaném poučení by tyto úkony nebylo třeba vůbec činit a bylo by na (řádně poučeném) cizinci, aby předeštl správním orgánům věrohodnou skutkovou verzi reality ohledně této otázky a navrhl důkazy k jejímu prokázání.
24. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

X.

Náklady řízení

25. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 28. 5. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu